

SZEGEDI SAKKÉLET

Milyen a sakkélet Szegeden? Hát bizony elég gyenge, az ország második városától sokkal többet lehetne várni. De hát mi ennek az oka? Talán a sakkban volna a hiba? Talán nem eléggé élvezetes, szórakoztat? Nem! A sakk már évszázadok óta diadalmaskodik, mint „a királyi játék.” Nem a sakkban van a hiba, azt valahogy máshol kellene keresni. Nem akarom megbántani a Szegedi Sakk Kör vezetőségét, de valahogy úgy érzem, hogy ők lettek volna legjobban arra hivatva, hogy ezt a hibát észrevegyék (észrevették) és kiküszöböljék.

Nem vádolom a vezetőséget, hiszen arról nem lehet, hogy nincs köztük két-három olyan tag, akik időt, fáradságot nem kímélve, erős akarattal és kitarító szorgalommal látnának hozzá a propagandához, talán nem a legháládatosabb munkájához. Mikor a Sakk Kör megalakult, száznál is többre rugott az olyan tagok száma, akik nemcsak tagok voltak, hanem játszottak is. Így annak idején, mikor egy-egy háziversenyt rendeztek, csak 2-3 csoportban tudták megrendezni a résztvevők sokasága miatt. „Rég volt, igaz se volt talán, — a mai helyzethez képest, amikor ott van az a tizenöt játékos, akik évek óta kitaranak és résztvesznek a versenyeken, de ezek mellett alig hallani valami új nevet, sőt nem is hallani. Nincs utánpótlás! Ez a nagy baj, Ez az oka annak, hogy a szegedi csapat, az utóbbi időben a versenyeken igen gyengén szerepelt. Mert őszintén szólva, nem tudja pótolni azt a pár játékos, akik visszavonultak a saktól, mint Burger, Szántai, Becker, Soóky Gábor, Soóky András, Löwinger, Köves és még néhányan.

Csak akkor van egy kis sakkélet, ha valami verseny van, az pedig elég ritkán van és olyan nehezen indul el, szinte azt hinné az ember, hogy direkt súlyt helyeznek rá, hogy mi címen halasztsák el... Nem úgy ment nem is olyan régen, amikor Weisz Imre látta el a titkári teendőket.

Nézzünk utána: mit lehetne tenni, hogy életre rázzuk a közömbösséget, ami látszólag körülveszi a szegedi sakkosok kis szigetét. Meggyőződésem, hogy azért nem orientálódnak sokan a Sakk Kör felé, mert gyöngének találják magukat és abban a hiszemben vannak, hogy a Sakk Körnek csak erős játékosokra van szüksége, esetleg úgy érzik, hogy ott talán nevelésesebb lennének játékosok fogyatékossága miatt. Habár ez nem így van, ezért azt ajánlanám, rendezzen a Sakk Kör díjmentes sakkturnéprogramot, amelyen a legelemibb kezdőtől kezdve a már haladottabbaknak is teljesen ingyenes kiképzést biztosítson. Szeged legjobb játékosai a legnagyobb készséggel állnának a cél szolgálatába. A mai nehéz világban a legszebb és legolcsóbb szórakozást lehetne népszerűvé tenni Szegeden, hiszen szép számmal vannak olyanok, akiknek nincs alkalmuk játszani, éppen partnerhiány miatt. Ezeket összehozni és kiképezni: ez volna a cél, akkor nagyobb kilátásai lennének egy körnek, mint a szegedi sakkársadalomnak.

Utólag még egy pár intézkedést kellene sürgősen tenni, ugyanis csak napok választanak el a Pálffy-kupa mérkőzéstől, amely a Békéscsabai Kör birtokában van és ha most nem sikerül visszaszerezni, akkor azt hiszem örökre bucsut mondhatunk neki. A legnagyobb hiba az, hogy sem értesítést nem kapnak a játékosok, sem pedig olyan intézkedés nem történik, ami alkalmas volna a játékosoknak egy kis komolyabb játékra. Csak annyit szeretnék figyelmébe ajánlani a csapatkapitánynak, hogy a legsürgősebben össze kellene hívni a csapatot és legalább egy-egy komolyabb partit játszani. Meg kellene beszélni az utazást, ne az utolsó percben összekapkodni a játékosokat, akik készületlenül, minden tréning nélkül a biztos vesztesébe mennének.

Mák Ernő.

INGYEN KAP

egy szelet piskóta-tortát, egy tíz filléres fűszeres fagyalához a

VASS-cukrászdában,

Takarékár u. 8. — Egy szelet torta 14, egy mignon 7, egy krémespité 10 fillér.

Megnagyobbított üzletünkben legolcsóbban vásárolhat

csillár, állólámpa

és minden villamosági cikket

Négylámpu modern ebédlőcsillár P 17-
Villamosvasaló ötével jótállással P 6-90
Állólámpa modern P 3-98

Kérje most megjelent árjegyzékünket.
Vásároljon Unio könyveskére 6 havi hitellel.

METEOR csillár GYÁR szegedi fiókja Kárász u. 11.
Telefon 33-76.
Kérjük 20 kártyátunk meglátogatását

A VILÁG LEGNAGYOBB SZERVEZETE

A SZÁZÉVES „REUTER”

Trencsénre, július végén. A világ könyvatos hírlaptudósító vállalatának vezetői minden két évben kongresszusra gyűlnek össze. A legutóbbi kongresszusok egyikét Budapesten tartották meg és azok a hírlapírók, akik valóban ellátják a világ hírszolgálatát, még ma is a legnagyobb elismeréssel nyilatkoznak Magyarországról. Huszonöt ország távirati irodájának szerkesztői és igazgatói az idén a Tátrában tartották meg a kongresszust és ezen a „Magyar Távirati Irodát” Zimmer Ferenc főszerkesztő képviselte. A tanácskozások befejezése után a rendkívül érdekes társaság Trencsénre jött és nekem itt nyílt alkalmam hozzá, hogy beszélgetést folytassak Mr. W. L. Murrayval, a londoni Reuter ügynökség vezérigazgatójával.

W. L. Murray hatvan év körüli ur, de sokkal fiatalabbnak látszik. Egő vörös rózsát visel a gomblyukában, a nemzetközi társaságnak ő a legjobb táncosa. A trencsénreparti gyönyörű virágágyai között vagy három óra hosszat beszélgettünk és a kétségkívül egyik legtekintélyesebb angol lapvezér érdekes részleteket mondott el a Reuter-ügynökség megalapításáról, szervezetéről, munkájáról és arról a hálózatáról, amely valóban körül fogja az egész világot.

A Reuter-ügynökséget — kezdte nyilatkozatát — egy német ember alapította. A Zasselből származó Reuter Gyula. Ennek most van körülbelül száz éve. Alapítóm nem volt hírlapíró, hanem egy bankban dolgozott. Németország és Anglia közt abban az időben nem volt tökéletes közgazdasági hírszolgálat és pedig azért, mert Brüsszel és Aachen között nem építették meg ki a sürgőnyvonalat. Ennek a hiányát egyaránt érezték London és Frankfurt, Berlin és Páris, mert napokig tartott el, amíg a különböző társaságok hírmunkáiról szóló jelentések ezekbe a városokba eljutottak. Reuter Gyulának, akit az angol király később bárói rangra emelt, támadt az az ötlete, hogy a németországi közgazdasági híreket

sürgőnyben küldje el Aachenben, innen Brüsszelig postagalambokkal továbbítsa a híryagot és Brüsszeltől sürgőnyön juttassa el párisi és londoni irodáiba.

Természetesen fordított viszonyban ugyanígy történt a hírszolgálat és a Reuter-iroda nagy sikerét voltaképpen a postagalambnak köszönheti. Később Reuter báró létesítette az első közvetlen kábelösszeköttetést Anglia és Németország között, ma hatalmas londoni palotánkban a közvetlen sürgőnyvonalaink száma több százra rug.

Arra a kérdésre, hogy hány ember áll a Reuter-ügynökség szolgálatában, pontos választ se én, se a vállalat európai vezérigazgatója, az ügynökség más vezetője adni nem tud. Szervezetünk voltaképpen a londoni központon kívül hat vezérügynökségre oszlik. Ezek a vezérügynökségek

Kairóban, Bombayben, Shanghaiban, Sidneyben, Capstaóban és a kanadai Ottaván

önállóan dolgoznak abban a hatalmas világban, amely az angol imperiumhoz tartozik, nincsen olyan eldugott kis falu, ahol ne lenne Reuter-tudósító. De külön irodáink vannak a nagy metropolisokban is és például a berlini Reuter-iroda százötven tudósítóval dolgozik. Ha ön maga elé tenné a föld térképét, kezébe venne egy kést és bármilyen irányban keresztül szelné a mappát, legalább négyezer Reuter-tudósítót, alkalmazottat ölné meg...

— Londonban minden elsőjén

a világ negyvennégy valutájában

utalunk ki fizetéseket, sordijakat, honoráriumokat. A világnak minden újságja, jelenjék meg az bármely nyelven, közvetve, vagy közvetlenül összeköttetésben áll velünk és közli híreinket. A különböző távirati irodák megbízottai — akárcsak az udvaroknál a követek — ott dolgoznak a mi londoni palotánkban.

Hogy naponta hány kiadás készül? Ki tudná ezt megmondani? Nálunk egy pillanatig sincsen sohasem szünet. A munkaidő 1833-tól megszakítás nélkül tart. A Reuter-palota egyetlen egyszer volt csak zárva: 1916-ban, amikor a német Zeppelinek megtámadták Londont és nekünk bombabiztos cementfedezék alá kellett menekülnünk. Akkor csináltattam kulcsot a kapuhoz. Mert addig még csak kapukulcs se volt a Reuter-házban...

Percenként ezrével futnak be a táviratok a világ minden részéből. A sürgőnyöket nyomomban sokszorosítjuk és a szenzációkat külön sürgőnyvonalainkon azonnal továbbítjuk a londoni szerkesztőségekhez. A kanadai winnipegi gabonatörszede zárata azelőtt harmincegy másodperc alatt érkezett el hozzánk, én ezt a „hosszu” időt

harminc másodpercre

szorítottam le. És további hatvan másodperc alatt a winnipegi zárlatot táviratban kapják meg ama előfizetőink — ezeknek száma sokezer —, akik erre kíváncsiak. A newyorki gyapottörszede zárata harminckét másodperc alatt érkezik el hozzánk.

Alapítónk azt mondta száz évvel ezelőtt: „A Reuternek mindig megbízhatónak és objektívnek kell lennie. Mi vagyunk a világ hűségese tükré.” Ez az elv vezet bennünket most is. Mi vagyunk a világ egyetlen távirati irodája, amely sohasem volt „félhivatalos”. Minket

semmiféle kapocs nem fűzött az angol kormányhoz.

Az eredeti híryag minden pénzt megér. A Reuter soha nem takarékoskodott. Mi adtunk elsőnek hírt a jugoszláv király meggyilkolásáról. Mi közöltük elsőnek a francia-osztrák háború kitérését Solferino előtt. És mi adtunk elsőnek hírt Lincoln meggyilkolásáról. Akkor hét napig tartott, amíg az anyag eljutott hozzánk. Ma? Már hét perc késedelem is nagyon sok lehet. A költség nálunk nem játszik szerepet. Kiküldött tudósítóink, akár az angol-bur, akár a japán-orosz háborúk idején, akár a világháborúban ugynevezett

„carte blanche”-sal jártak.

Ez a carte blanche olyan hitellel, amire a világ bármely bankja, aláírás nélkül, csak a bemutatónak korláthán összeget tartozik kifizetni. Erre a tudósítónak szüksége is van. Hiszen: a kínai háborúban a Reuter-emberek néha külön hajót béreltek...

Mielőtt elutaztam Londonból, legutolsó dolgom volt, hogy kiiktattam az Abesszinidába indult munkatársainkat. Mind a négyen carte blanche-sal mentek.

— Miért? Talán mégis lesz háború?

Elmosolyodik.

De aztán hidegen feleli:

— Nem tudom... De a Reuter elküldötte már embereit... Olyanokat, akiknek a háború nem új dolog... Akik szagolták már lőporfüstöt... A Reuter mindig és mindenképpen az első... A Reuter nem érheti meglepetés... És az se baj, ha oda-lenn októberig kell várni az embereinknek... Ámbár azt hiszem, hogy három hétnél tovább nem kell várniuk...
Padl Jöbi.